

Dos moments històrics vistos amb humor

Nou de Trinca (La Trinca, 1981)

De tant en tant, cal fer neteja a casa, revisar els objectes que es guarden i llençar els que ja estan obsolets. Amb aquest afany higiènic, m'he posat a repassar els vinils que guardo des de fa més de cinquanta anys i he trobat el que s'anomena Nou de Trinca, de La Trinca, naturalment, editat l'any 1981. Al disc s'expliquen un munt d'històries, unes acabades de viure aquell mateix any i altres viscudes durant la dictadura franquista (que no era tan llunyana en aquella època). Fins i tot n'hi ha una que fa referència al segle XVIII. Parlaré només de les dues cançons que trobo més significatives i divertides de l'àlbum.

Qui li hauria dit a Khachaturian que la seva “Dansa del sabre” serviria perquè tres cantaires catalans expliquessin amb molt d'humor el que va succeir al Congrés dels Diputats a Madrid durant la tarda i part de la nit del 23 de febrer de 1981? Si bé el fet no va tenir res d'humorístic, els nois de Canet ho narren d'una manera que fa que tothom que els escolti esclati a riure amb ganes.

Si els tres humoristes van trobar la música més adient al tema (canviem el “sabre” del títol per “metralleta” per tal d'adequar-ho més als temps), la lletra no es queda curta. Relaten els fets ocorreguts, però els expliquen de manera divertida: “Quina nit, estàvem amagats sota el llit, però amb serenitat i amb el cul apretat” o “si guanya el del mostatxo valdrà més estar borratxo i deixar-se de punyetes; corre, agafa les maletes i no paris fins a Perpinyà”. Sé de més d'una persona que ja tenia preparat l'equipatge per fer el que deia La Trinca si la cosa hagués acabat d'una altra manera.

L'altra cançó del disc que no té pèrdua és "El baró de Bidet", on el trio barreja amb molta gràcia l'origen francès de l'aparell per a la neteja íntima i la Revolució Francesa, motivada, segons La Trinca, perquè "el populatxo també volia l'invent per poder-se esteranyinar asseguts còmodament. I amb tota la camarilla van anar a prendre la Bastilla". Ho expliquen a ritme de cancan, tot ben francès.

És així com La Trinca narrava dos moments històrics. Jo proposaria a alguna Facultat d'Història que els anomenessin doctors honoris causa. Amb la seva manera d'explicar els fets, segur que han contribuït al fet que els joves s'interessin pels esdeveniments que ells expliquen, molt més que amb feixucs llibres on es narra el mateix d'una manera un xic més avorrida.

Amb nostàlgia per aquells cronistes que relataven els fets amb un humor extraordinari que ens feia petar de riure, no puc deixar de lamentar que el grup es dissolgué l'any 1989. Perquè en l'actualitat continuen passant coses dignes de ser reproduïdes per La Trinca amb el seu estil divertit i satíric. Us imagineu una cançó cantada per ells que expliqués tot el que fa i diu Donald Trump? Aquest personatge que, amb només sis mesos de mandat, ha donat prou temes perquè el grup compongués la que hauria estat una de les seves cançons més reeixides. Llàstima que fa tant de temps que vam perdre aquests fantàstics cronistes!

Crítica elaborada per Pilar Obregón de la **Biblioteca Municipal de Cervelló** en el marc del projecte Va de música.